

Mirela Haralambie

NOPTI CU OCHI DE SMARALD

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2, R3/3

130059, Târgoviște, Dâmbovița

tel./fax: 0345 401 330; mobil 0765 464 304

zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Procesare – Mirela Haralambie

Corector – Elena V. Piteș

Coperta – George D. Piteș

Foto copertă – din colecția autorului

Tehnoredactare – Toma Andrei Constantin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARALAMBIE, MIRELA

Noți cu ochi de smarald /Mirela Haralambie -

Târgoviște: Editura ZVEN, 2020

ISBN 978-606-8955-80-3

821.135.1

MIRELA HARALAMBIE

**NOȚI CU OCHI
,
DE SMARALD**

Târgoviște, 2020

Copyright © 2020 MIRELA HARALAMBIE. All right reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

Motto:

*Voi fi bine. Dar probabil, nu azi
și probabil, nici mâine.*

autor necunoscut

*Adevăratul cămin nu se clădește
cu mâinile, ci cu inima.*

autor necunoscut

Soğului meu

În ochii tăi

În ochii tăi verzi
Ca marea-n furtună,
Povești îmi surâd și m-adună.
Din aburi de zi,
Pe-a viselor strună
Trec toamne în lodenuri gri.

În ochii tăi triști
Plâng primăveri goale
Că ierni le-au mușcat pe sub poale.
Mă-ntreb cum reziști
Prins strâns în zăbale
Cu fluturi în pumnii cei caști.

În ochii tăi mari
Cascade de ape
Fac inima mea să tresalte.
Și zeci de-ntrebări
Stau gata să crape
Caișii cu sâmburi amari.

În ochii tăi verzi,
În ochii cei triști
În ochii-ncărcați de neliniști
De mine te pierzi...
Renunți să exiști?
Învață din nou să mă vezi!

Vara cu cireșe la urechi

Pe frunzele de-un galben cald
Agale pașii mi-i foșnesc
Și ochii-n lacrimi iar mi-i scald
Cu tine, visul îmi hrănesc.

Mai știi de vara cu cireșe,
De-o școlăriță, ți-amintești?
Nu era ea prea gureșe,
Dar te gândeați s-o ispitești!

Cu-n zâmbet înflorit pe buze
Te-a cucerit, fără să vrei
Și ți-ai pus întrebări confuze
Fata-i, sau vara, cu cercei?

Vino

Vino pe banca noastră din bătrânul parc,
Vino! Privi-vom păsările călătoare
Sau vino să plutim cu barca iar, pe lac
Să-mi spui istorii cu popoare migratoare.

Nu-ți este dor de-un ping-pong la Curtea Domnească?
De-acel septembrie de-un albastru nefiresc?
Caut privirea ta și-aș vrea să mă găsească
Printre magnoliile care înfloresc.

Noi doi într-o tulpină

Hai! Hai să adunăm din nou castane
De pe bătrânul nostru bulevard
Sau să culegem mere ionatane
Din capul vici, de pe lângă gard.

Să batem nucii de lângă fântână
Sau, legănați de spicele în vânt,
Să împletim o singură tulpină
Pe-o rădăcină-nfiptă în pământ.

Mai știi?

Mai știi? Mi-ai dăruit o portocală
De un „Moș Nicolae” cenzurat
Și m-ai mințit c-o să facem escală,
În insula Hawai, cu-n sărutat

Un ursuleț de pluș, de ziua mea
Îl am și-acum pe raftul cu iluzii
Zăpada-n urma noastră strălucea
Prin raze, luna îi făcea perfuzii.

Mi-e dor de iarna ceea nămețoasă,
Când genele topeau fulgii pe rând,
Când m-ascundeam în noaptea cea lăptoasă
Și tu, veneai spre mine alergând.

Ce fericiți!

Ce fericiți eram și ce frumoși!
La zoo, printre cuștile cu lei
Tu îmi spuneai povești cu eschimoși,
Eu culegeam din ochii tăi scânteii.

Sau sus, pe Jepii Mari, înlănțuite
Pulsau pădurile cu noi odată
De stâncile aride,-ndrăgostite
Mici flori-de-colt mă alintau „surată”.

Ne aruncam răsând în Carul Mare
Erai năierul vieții mele-albastre
Dar te-a furat a vântului chemare
Și am rămas captivă între astre.

Teiul cu frunzele de ceară

Eram o primăvară despletită
Tu-mi așterneai în poală brebenei
Mă ingropai în ochii tăi, ispită!
Ochii tăi verzi, ca frunzele de tei.

Nu știu când iarna a ieșit din cușmă
Poate-a adus-o toamna, într-o seară..
Pe poala primăverii pică brumă
Și teiul are frunzele de ceară.

Logodna

Mi-ai pus pe deget inelul cu smarald
Și mi-ai șoptit: „fii Steaua mea Polară”
Eu te-am numit pe veci al meu herald
Cu inima bătând, de căprioară.

Dar vulturul pleșuv al nopții hâde
Adânc și-a înfipt gheara-n coapsa lunii
De mine, universul încă râde
Te-aștept, statornică precum păgânii.

Adonisul meu

Mirosul pielii tale, amărui
Și părul blond, ca firul de nisip
Sub gene tremurând, ochii verzui
Înghit hulpav al Mării Negre chip.

Ești un Adonis cu trup sculptural
Și arămiu, ca toamnele din basme
Îmi este dor de tine visceral
Întoarce-te și strigă-mă pe nume!

Pierduți în veșnicie

Te așteptam cu vin în căni de lut,
Cu apă rece de izvor din munte
Și te iertam orice mi-ai fi făcut
În joacă, toate îmi păreau mărunte.

Iar tu veneai cu brațele-ncărcate
Ca toamnele bogate-n seceriș
Dintr-un ștergar scoteai mândre bucate
Și mă priveai întruna pe furiș.

Îmi strecurai dulci sărutări pe buze
Timid, de mijloc tandru mă prindeai
Și în luminile de-amurg, difuze
Cu mine-n veșnicie te pierdeai.

Octombrie

Octombrie cu ceață și cu ploi
Cocorii-n evantai, zburând spre mare
Și noi cu casa plină de nevoi
Dar frământați de doruri ancestrale

Ne încălzeam cu ceai din flori de tei
Iar zorii ne prindeau stând la taifasuri
Oh, mi-a rămas inima-nfiptă-n stei
De-atâtea nesfârșite bun-rămasuri.

La culesul viei

Râd struguri în pocale de aramă
Timid, doi nuci se-mbrățișează-n zare
În jar se perpelește o pastramă
Focoși, tăciunii zilei prind să zboare

Și mustul se prelinge prin călcâie
Feciorii poartă corfele pe umeri
Un sân tresaltă vesel într-o ie
În hora mare, după dulci rețineri.

Peste obrazul viei dintre dealuri,
Doar luna-și pleacă geana-mbujorată
Iar eu, peste a timpului moaruri
Te-aștept într-o catrință înflorată.

Îngeri pe zăpadă

Te-aștept în Parcul Chindiei
Prin zăpezi desenând îngerăși
Aș vrea să pun punct nebuniei
Cu balauri și zmei fioroși.

Să-mi cumperi castane și nuci
Râzând să ne ținem de mână
Să fim iară vii, nu năluci
Blestemați de-o babă păgână.

Din conuri de umbră,-nserarea
Se amestecă în amintiri
De mână mă ia-nsingurarea
Și plâng, neîmpăcați, îngerii.

Imnul inimii

Iubirea-i imnul inimii, liturgic
E bucuria vieții pe pământ
E cataclismul primăverii, cosmic
Când toate s-au făcut printr-un Cuvânt.

Numele meu s-a-nfipt adânc în tine
Doar mintea ta-i acum deșert pustiu
Cu goliciuni și gesturi cabotine
Imit, fără de șanse, un scatiu.

Încerc din răputeri să mut și munții
Să-ți arăt marea clară, de smarald
Dar riduri s-au căscat pe coama frunții
Ți-au negurat privirea, suflet cald.

Cum toate s-au făcut printr-un Cuvânt
Din cataclismul primăverii, cosmic
Ca bucurie-a vieții pe pământ,
Iubirea-i imnul inimii, liturgic.

Polca

Mai știi când am dansat o polcă?
Perechile în lături se dădeau
Noi făceam buclă după buclă
Și la sfârșit, cu toții-aplaudau.

Pădurea ne-mbrăca în frunze
Și stelele ne răsăreau din ochi
O boare a suflat în pânze,
Luna-mi zicea întruna de deochi.

Dar când viorile tăcură,
Mi te-a furat nadirul, somnoros
Și-aș da oricui o sinecură
În polcă iar să ne-nvârtim, voios.

Rugă copilărească

Ne-ascundeam sub umbrela de fâș,
Ploi rebele ne înlănțuiau
Cocori albi se uitam cam chiorâș,
Frunzele, pomii își despuiau.

Șiroia apa până-n pantofi
Printre stropii grăbiți, alergam
Șturlubatici, puțin filozofi
Să mai plouă un veac, ne rugam.

Până la stele

Suntem din lut, dar mai avem simțire
Ne-ascundem după deget, uneori
În lumea asta splendidă din fire,
Din nopți adânci, făcut-am dalbe zori.

Din razele de soare-am țesut zile,
Din razele de lună, borangic
Cum ne șopteam, ca pudice copile,
„Cu tine, pân’ la stele mă ridic!”

Întemnițat în cocon

Ca doi nefericiți ne plângem soarta
Degeaba încercăm s-o acceptăm!
Am vrea spre înapoi, deschisă poarta
Livezile cu meri, le căutăm.

Întemnițat într-un cocon și singur,
Mă mai aștepti din când în când în gând
Și ca o pânză de păianjen-un mugur
Îmi prinde timpul viața, surâzând.

Propunere de căsătorie?

Aici, sub dud, e seara mai răcoare
Și printre frunze, ochii tăi zăresc
Sunt blânzi și umezi ca de căprioare
Lungi șiruri de cocori, pe cer plutesc.

„Aș vrea ca ei să fim”, blând îmi șoptești
Și-mi potrivești șalul pe umeri, tandru
Pe sub mustață-apoi tu chicotești,
Mă strângi în brațe ca un copilandru.

Precum un caprifoi, m-agăț de tine
Să-mi spui legenda cu cocorii albi,
Să mă înveți cum să citesc în rune...
Dar, îmi oferi în schimb... crinii cudalbi!

Ignoranța

Ai făcut jar în miezul iernii
Mi-ai cântat psalmi, litanii sfinte
Cu stelele pe la vecernii
Priveam în ochii tăi, cuminte.

Oh, mă iubeai dumnezeiește
Dar mi-o spuneai printre cuvinte
Azi inima se tânguește
Că vântu-n hulă, prinse-a cânte.

Și mă întreb ca un copil nătâng
De ce atât de mult m-ai răsfățat
Acum, când zorii iernii tainic plâng,
De ce chirilică, n-am învățat.

Coșuri cu garoafe

Dansam îndrăgostiți, pe străzi
Când luna pleca la culcare
Nevoi? Le puneam în obezi
Roua din ochi? O provocare!

Țigănci și coșuri cu garoafe
Te-ademeneau, tu îmi cântai
Cu toate astrele-n privire
Coșuri întregi, îmi dăruiai.

Dacă ai veni

Mi te-ai jertfit pe-altare de salcâm
Cu invers focul tău, mi-acoperi focul
Și-alerg buimac pe străzi, ca un nebun
Tot căutând printre păgâni, norocul.

Sunt salcia ce plânge peste lac
Suspîn în taină după vremuri bune
Adâncul înghițit de vârcolac
Pe fluturi, cată ca să se răzbune.

Oh, de-ai veni, nu ți-aș cere nimic
Decât să stai cu mine lângă sobă,
Să ascultăm pendula: tic-tac-tic
Și să mai stăm, ca altădat' de vorbă.

Plinind legea străbună

Să ne prefacem în particule de aer!
Poate-am fi veșnici, am fi pretutindeni
Vântul ne va purta spre nicăieri? Un fraier!
Ne-am respira și-n ziua de armindeni.

Zăpada lunii dacă ne-ar ajunge-n noapte,
Noi am valsa cu norii sedefii
Și printre a îndrăgostiților dulci șoapte,
Ne-am strecura și-o clipă-am poposi.

Am răsufla cu codrii deși sus, la izvoare
Am fi esența vieții, împreună
Și am lăsa iubirea tot mai sus să zboare
Plinind chiar nevăzuți, legea străbună.

Alienare

Îngândurat, mă ții astăzi de mână
Eu ți-amintesc de zilele cu ploi
Te uiți la mine ca la o străină
Mă-ntrebi ce-am fost odată, amândoi

Te-nvolburezi ca marea zbuciumată
Când te numesc „perechea mea”, cu dor
Și scot dintr-o batistă parfumată
Scrisoarea ta cu poezii de-amor.

Mai scormonesc în ochii tăi răspunsuri
Dar îi găsesc plecați într-un surghiun
Oceane au crescut de-atâtea plânsuri
Și-ncet, cu tine-n gând, mă descompun.

Recrutul indiferenței

Te strigă florile din geam, de-acasă!
Și plânge salcia de lângă lac
Oh, înserarea între noi se lasă,
Gândului-i dă târcoale-un vârcolac.

Stau prunii neculeși, în capul viei
Păienjenii țes pânze în pridvor
Și-aruncă poamele pe jos, gutuii
De ciudă, de durere și de dor.

Tu stai nepăsător în cușca minții
De parcă-acolo chiar te-ai fi născut
Un duh nebun ți-a supt sudoarea frunții,
Indiferenței, te-a făcut recrut.

Absența ta

Mă-ntreabă Max de tine, și Negruța
Se uită-n ochii mei atât de trist..
Stau la povești cu ei, pe potecuța
Pe care-ades pășeam încet, simplist.

Ar alerga cu tine pe ponoare,
De un scădat la gârlă, le e dor
Absența ta e chin, e jale, doare
Mă-ntind pe iarbă între ei și mor.

Aș vrea

Azi trandafirii nu mai înfloresc
Nici tufănicile, nici liliacul
Vezi? Amintirile încet, pălesc
Într-un cocon, captiv tu îți duci veacul.

Aș vrea să sparg clepsidra cu nisip,
Să alergăm desculți pe plaja-ntinsă
Ca pescărușu-n zbor, aș vrea să țip
De valul de smarald să mă las prinsă.

Să îmi oferi un ram de tufănici
Și trandafirii curățați de spini
Cu brațele deschise: „Vino-aici!”
Să mă chemi tandru, în păr să-mi suspini.

Dar trandafirii nu mai înfloresc
Nici tufănicile, nici liliacul
Azi amintirile încet, pălesc
Într-un cocon captiv, tu îți duci veacul.

Ca un străin

A înflorit în crâng bătrânul tei
Sub care-ades, cu ochii ne vorbeam
Azi, peste el curg nesfârșite ploii
Și plâng poteci pe care rătăceam.

Cireșul se-nroșește în obraji
La amintirea verii de demult
Când mă luai duios după grumaji
Și mă priveai cu-n interes ocult.

Azi mă privești absent, ca un străin
Te uiți la mine, însă nu mă vezi
Iubite, ai uitat că-ți aparțin
Și nu mai vrei de zmei, să mă salvezi.

Mirare

A sosit mierla, dragul meu, și cântă!
Pe-obraji îmi șiroiesc lacrimi târzii
O mai auzi? Mai spui că ne descântă?
Că-n trilul ei stă leacul inimii?

De ce te uiți speriat, pierdut, la mine
Ca puiul căprioarei la vânat
Din vișini nu îmi mai culegi rubine
De urlat de coiot te lași mânat.

Curând, se lasă rece înserarea
Tu, glasul mierlei nu îl mai auzi
Privindu-mă, te prinde chiar mirarea
Și nu-nțelegi de ce-mi sunt ochii uzi.

Luna marte

Știi, mă cuprinde-așa un dor de tine
Când dau în floare corcodușii
În taină plâng icoane bizantine
Și plâng în mine, pescărușii

De ochii tăi cu irizări de ambră
De-un cer senin în luna marte...
Azi între noi s-a furișat o umbră,
S-au stins luminile-n mansarde.

Nici stele nu mai licăresc pe boltă,
Din calendar, plecat-a marte
Și primăvara nu mă mai ascultă,
Nemărginirea... ne desparte.

Fii mirele meu!

Îmi mângâiai cu firul ierbii, glezna
Cu valuri de smarald, m-acopereai
Acum s-a cuibărit în valuri, bezna
Din ochii tăi, cândva mă răsăreai.

În ei, azi încolțește-o ceață deasă
Și primăverile ai pus în lanț
Mai știi când mă voiai a ta mireasă
Într-o bisericuță din Bizanț?

Fii iar mirele meu aici, pe prispă
Nu voi palate, nici împărății
Noaptea să ne acopere cu-o aripă
Și-n loc de inimi, s-avem fluturi vii.

Lumea din noi

Vezi oare ce vifor e-n lume
Talazuri în mine se sparg
Se nasc adevăruri postume
Și chiciuri se prind pe catarg.

Dar unde e nava cu vele
Oh, valul tsunami-a lovit
Scornim fără sens, „ceasuri rele”
În noi, lumea s-a prăbușit.

Pierduți în labirint

Mi-e dor de luna lui gustar, de august
Tot păsăretul ciripea, cânta
Pe cerul nostru de smarald și frust
Porumbul sidefiu se avânta.

De-odată, m-ai numit a ta regină
Pe frunți aveam tiare de argint
Pe boltă, strălucea o lună plină
Privind-o, ne-am pierdut în labirint.

Și rătăcim pe drumuri suprapuse
În alte sensuri decât ne-am dori
Iubirile, cândva trăiri, apuse
Pe-o altă stea poate vor înflori.

Ciulini de sânziene

S-a spulberat floarea de mac
în aburul zăpezii
Adânc, în ierburi m-am tăiat
Și-i roșu firul gheții.
Din drumul meu te-ai rătăcit
Te-ai risipit în zări străine
Și peste tot au răsărit
Ciulini de sânziene.

Jertfe de tăcere

Căldura ochilor mei
nu mai ajunge până la tine
Peste suflet s-a lăsat înserarea
și plouă mohorât.
Inima-ți cântă-n surdină
ca un pian dezacordat
Eu vin cu jertfe de tăcere
pe altarul iubirii.

De-a v-ați ascunselea

Te-ai ascuns
între ziuă și noapte
Te-ai ascuns
între soare și lună
Te-ai ascuns
printre stelele căzătoare
și
mi te-au furat pleiadele.
Te strig, dar nu-mi răspunzi
Din când în când
Îmi scrii pe cer poezii
Și mă aștepți
uneori
în lumini de smarald
cu irizații de ambră.

Alteori
te culcușești la mine în vis
îmi mângâi părul rebel
de pe frunte
și îmi spui că ai plecat
Undeva, unde eu
nu te mai pot găsi.

Indiferența

Ne-am rătăcit pe „sens unic”
eu m-am oprit, tu ai trecut...
Și n-ai știut cât m-a durut
tăcerea ta
absența ta
indiferența.

Când

Când vor cânta colindători la geam
Și totul în jur va fi alb,
Când fluturii de nea vor hori blând
Și-și vor desface aripile mari...
Prin case când va mirosi a brad,
A cântec și a sărbătoare...
Inima mea va geme mut
Bătaia ei ascunsă
va-ncremeni o clipă
Și-ți voi trimite gândul meu fugar
să-ți lumineze sufletul
în taină,
să-ți mângâie durerea nesfârșită.

Când vei vedea prin ochiul tău de geam
frunze plutind,
topindu-se-n zăpadă,
Când fluturii de nea vor hori blând
și-și vor desface aripile mari,
Să-ți amintești de zilele cu ceață
când hoinăream pe străzi râzând...
Să știi că dintr-un colț de lume
Mă voi gândi la tine iar, plângând
Să deschizi ochii mari,
Să vezi în ceață chipul zăpezii
chipul meu,
Să simți ninsoarea atingându-ți fața,
Să te gândești că e sărutul meu
Să-ți lunece pe buze, aspră ploaia,
Să știi că sorbi suspinul meu
Când primăvara înflori-vor pomii
Și-ai să inspiri parfumul lor,
Când arșița te-o arde, când negri nori
s-or strânge

Când va tuna, când va fi vijelie
Când se va-nsenina, ori în amurg
În toate cele patru anotimpuri
să mă asemeni lor
și-ncet, plângând,
Să știi ca plâng și eu
cu tine.

Dar nu uita!

Când frunza va pica
Și va fi ceață-n plină zi,
Să știi că voi veni cu toamna
Să-ți spunem:
„Curaj! Ne vom întâlni!”
Să deschizi ochii mari,
Să vezi în ceață chipul zăpezii,
chipul meu
Să simți ninsoarea atingându-ți fața
Să te gândești
că e
sărutul meu.

Te aștept

Mă-nvață din nou să zâmbesc
Hai, vino și adu-mi cafeaua
Mi-e dor mult să copilăresc
Pe murgu-argintiu să pui șeaua

Și-apoi la galop să pornim
Prin grădini cu parfum amăru
O clipă să mai poposim
Sub pruni, sub bătrânul gutui.

În ochii tăi verzi să mă pierd
Hai, ține-mă bine de mână
Cu gândul mereu te dezmierd
Te-aștept c-o credință păgână.

Invers-timpul

Mi-a înfășurat gleznela, toamna
în curând n-am să mai pot umbla.
Mi-a înfășurat sufletul, amintirea
în curând va fi doar a mea.
M-am înfășurat în frunzele palide,
ruginii,
am vrut să-mi întunec ochii
cu norii groși, fumurii.
Sunt eu însămi cea mai autentică
Toamnă
pustiită
și răvășită
îmbătrânind, în fiecare zi.

Simt crescându-mi ridurile iernii
pe trup
ca niște adâncituri
în scoarța copacilor.
Vei mai ști, întinzând mâna,
sărutându-mi urma,
amețindu-mi privirea
Vei mai ști
să aduci în mine, primăvara?
Doamne!
Pe ce buton cosmic să apăs,
să curgă invers-timpul dintre noi
cu viteza luminii?

Ție

Am prins oceanul
în rostogolire.
Și luna.
Visez!
Sărut zorile și nu mă întreb de ce exist.
Sunt munți... zăpadă.
Ești tu... mereu tu!
Oare ce copiezi simțind?
Nimic!
Ești tu! Îmi simt viața
Există vinuri dulci
Aromă!
Ești tu!
Din conștiință trează
Sau din amar necaz
Din rouă dulce
Ești tu!

Și ce culori...
De unde să le iau?
Din mări adânci,
Sau din abisuri nesfruntate,
Doar pentru tine
Ce note dulci, ce zguduiri!
Atât îți pot da!
Mă întreb... doar atât?
Atât, atât de puțin?!
Vor exista orașe...
Vor exista lumi...
Pe care doar ție ți le voi dăru
Doar ție!
Și suflet... atât noian de suflet
Și întrebări! Doar pentru tine!
E ziua ta!
Și cui să-i mulțumesc?
Ce fericite păsări ți-au purtat sufletul de copil
Și unde au poposit?
De unde te-au adus?
Fată cu nume de cântec.

Fată de descântec!
Și mierea-n faguri... există
Și dulceața ei curge.
Din ce parfumuri te-au cules harnicele albine?
Și înotând... în ocean...
Văzându-te văd vârfurile copacilor în zare.
O insulă... ce speranță... salvare.
Îți voi dărui o vară.
De unde voi lua soarele?
Căldură... Arșiță!
Poate vom fi Adam și Eva!
Divine sensibilități în sânge...
adunături de globule...
Sfânt alean în pat de început
Sfințit și prin unire
Sfințit în măreție de bărbat.
Ești tu... ești tu...
Melodie dulce ce te trezește în zori
Ce fuge peste tine
Și n-o auzi.

Ecoul ei oprindu-se în suflet.
Mereu, mereu tu.
Bucuria începutului este templu.
Se poate termina un templu?
Viața noastră, unirea noastră
Va merge să-ntâmpine veșnicia.
La mulți ani!
Și ți-am adus toți brazii
Din neumblații munți
Să-ți spună și ei
La mulți ani!

*(poezie scrisă de soțul meu
la 4 noiembrie 1981)*

CUPRINS

1. În ochii tăi	8
2. Vara cu cireșe la urechi.....	10
3. Vino.....	11
4. Noi doi într-o tulpină	12
5. Mai știi?	13
6. Ce fericți!	14
7. Teiul cu frunzele de ceară.....	15
8. Logodna	16
9. Adonisul meu.....	17
10. Pierduți în veșnicie.....	18
11. Octombrie	19
12. La culesul viei	20
13. Îngeri pe zăpadă	21
14. Imnul inimii	22
15. Polca.....	24
16. Rugă copilărească	25
17. Până la stele.....	26
18. Întemnițat în cocon	27

19. Propunere de căsătorie?	28
20. Ignoranța	29
21. Coșuri cu garoafe	30
22. Dacă ai veni.....	31
23. Plinind legea străbună	32
24. Alienare.....	33
25. Recrutul indiferenței	34
26. Absența ta.....	35
27. Aș vrea	36
28. Ca un străin	38
29. Mirare.....	39
30. Luna marte	40
31. Fii mirele meu!.....	41
32. Lumea din noi	42
33. Pierduți în labirint	43
34. Ciulini de sânziene	44
35. Jertfe de tăcere	45
36. De-a v-ați ascunselea	46
37. Indiferența	48
38. Când	49
39. Te aștept	52
40. Invers-timpul.....	53
41. Ție	55

DE ACELAȘI AUTOR:

1. *Clipa de eternitate*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2014;
2. *Dimineți înlăcrimate*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2015;
3. *Lumina din ochii tăi*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2016;
4. *Poartă către suflet*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2016;
5. *Amurg*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2017;
6. *ERJI, sau Jurnalul unui coșmar în reluare*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2017;
7. *Cântec mut*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2018;
8. *Trăiri și visuri*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2018;
9. *Valsul necuvintelor*, Editura ZVEN, 2019;
10. *Toamna amintirilor*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2020;
11. *Abby, steaua emiratelor*, Editura ZVEN, Târgoviște, 2020.

TIPARUL **www.zven.ro**
zven.print@gmail.com
tel./fax: 0345 401 330
mobil: 0765 464 304

str. Gabriel Popescu, nr. 3, Târgoviște, Dâmbovița

Autoarea declară că prezentul volum îi aparține și că nu încalcă drepturile
intelectuale ale niciunei alte persoane. Drept urmare își asumă întreaga
răspundere, conform legislației în vigoare, atât pentru forma,
cât și pentru conținutul volumului de față.
